

Manoni rolli sobituva Aile Asszonyi anne on ürgselt looduslik, Rauno Elpi Lescaut mõjus värvikalt ja usutavalt.

Estonia

Ooper "Manon Lescaut" toidab muusikasõbra ilumeelt

PÄRNU PM

29. 11. 11

Toomas Kuter,
literaat ja laulja

Ooperihuvilisel tasuks Giacomo Puccini "Manon Lescaut" rahvusoperis ära vaadata eelkõige kahel põhjusel: esiteks on tegu fõepoollest suurepärase muusikaga, mis toidab iga vähegi muusikat hindava inimese ilumeelt, ja teiseks on lavastus õnnestunud.

Puccini kirjutas ooperi "Manon

armastavat inimest külmaks.

Eestis mängiti "Manon Lescaut'd" esimest korda ja on muidugi hea, et seda suurepäraselt muusikat saab koduses miljööös kuulata-vaadata.

Rahvusoperis etenduva põhjal tuleks esmajoones ära märkida lavastuse värvikas ja köitev kujundus (lavakujundus Renäte Lorence), kaasa arvatud kostüümid (kostüümikunstnik Kristina Pasternaka), mis olid stiilsed, pilkupüüdvad ja löid soodsa pinnase ooperi nautimiseks.

Samuti väärib kiidusõnu lihtne, loogiline ja selgesti väljajoonistatud lavastus, mis ei varjatanud muusikat, vaid tasasel, delikaatsel moel täiendas Puccini helikeelt. Andrejs Žagars'i lavastus on üks parimaid, mida viimasel

Giacomo Puccini
"Manon Lescaut"

Ooper neljas vaatuses
Dirigent Arvo Volmer

Lavastaja Andrejs Žagars (Läti rahvusoper)

Kujundus Renäte Lorence (Läti)
Kostüümid Kristina Pasternaka (Läti rahvusoper)

Osades Aile Asszonyi, Mart Madiste, Rauno Elp, Mart Laur, Juuli Lill, Aleksander Arder jt.
Etendendus rahvusoperis Estonia.

loomuomast meelast kirge. Asszonyi anne on ürgselt looduslik

Mart Lauri Geronte, kes mõlemad olid värvikad ja usutavad. Võib ju väita, et tegu pole ooperi kontekstis kandvate rollidega, kuid nende tegelasteta vajuks kokku ooperi süzeeline telg.

Raske ja stolline

Kiidusõnu väärib rahvusoperi koor ja seda nii kultuurse kõla kui artistlikkuse mõttes.

Ooperites on oluline osa täita orkestril, millel iseseisvalt tähtis funktsioon, kuid mille ülesanne on toetada lauljakti. Puccini ooperid on orkestriooperid, mille kvaliteeti näitab suhestatus lauljaga. Paraku mängis rahvusoperi orkester selles etenduses lauljad üle, kõige paremini kõlas kollektiivilt intermetso. Seetõttu läks osa muusikast kaduma ja kujutan et-

Manoni rolli sobituva Aile Asszonyi anne on ürgselt looduslik, Rauno Elpi Lescaut mõjus värvikalt ja usutavalt.

Estonia

Ooper "Manon Lescaut" toidab muusikasõbra ilumeelt

PARNU PM

29. 11. 11

Toomas Kuter,
literaat ja laulja

Ooperihuvilisel tasuks Giacomo Puccini "Manon Lescaut" rahvus-ooperis ära vaadata eelkõige kahel põhjusel: esiteks on tegu tõepoolest suurepärase muusikaga, mis toidab iga vähegi muusikat hindava inimese ilumeelt, ja teiseks on lavastus õnnestunud.

Puccini kirjutas ooperi "Manon Lescaut" abee Prévost' tuntud romaani järgi. Olgu siinkohal öeldud, et selle temaatika ja romaanijuurde on pöördunud teisedki heliloojad, näiteks Jules Massenet, kelle sulest pärineb samal sisul valminud ooper "Manon", mis nägi ilmavalgust viis aastat varem, kui Puccini oma ooperi kirjutamist alustas.

Lihne ja loogiline lavastus

"Manon Lescaut" esietendus 1. veebruaril 1893 Torino Teatro Regio ja tõi autorile otsekohe suure tunnustuse, mis iseenesest pole ime, sest "Manon Lescaut's" on tunda muusika psühholoogilist pingestatust, meditatiivset läbikomponeeritust ja leidub karakterse helikeelega muusikalisi portreid. Seepärast ei jäta selle ooperi helide küllus ühtegi muusikat

armastavat inimest külmaks.

Eestis mängiti "Manon Lescaut'd" esimest korda ja on muidugi hea, et seda suurepäraselt muusikat saab koduses miljööös kuulata-vaadata.

Rahvusoooperis etenduva põhjal tuleks esmajoones ära märkida lavastuse värvikas ja kõitev kujundus (lavakujundus Renāte Lorence), kaasa arvatud kostüümid (kostüümikunstnik Kristīna Pasternaka), mis olid stiilsed, pilkupüüdvad ja löid soodsa pinnase ooperi nautimiseks.

Samuti väärib kiidusõnu lihtne, loogiline ja selgesti väljajoonistatud lavastus, mis ei varjatanud muusikat, vaid tasasel, delikaatsel moel täiendas Puccini helikeelt. Andrejs Žagars'i lavastus on üks parimaid, mida viimasel ajal rahvusoooperi laval nähtud. Siin ei häirinud miski, sest kõik oli loogiliselt liidetud peamise – muusikaga. Üldmulje jäi positiivne.

Aile Asszonyi ürgne anne

Solistide kooslusest laulsid "Manon Lescaut" esietendusel Aile Asszonyi ja Mart Madiste. Asszonyil oli õnnestunuim ooperi esimene pool, efektselt ja hingeminevalt esitas ta Manoni teise vaatuse aaria "In quelle trine morbide".

Ooperi lõpus solist väsis ja esines intonatsioonivääratusi. Neljanda vaatuse aaria "Sola, perduta, abbandonata" ei kõlanud enam sedavõrd kõrgel tasemel. Samal ajal on Asszonyi esituslaad nüansirikas ja tema fraasid kaunid ning välja peetud. Tema tegelaskuju rikutuse taga oli aimata parajal määral neitsilikust ja Manonile

Giacomo Puccini
"Manon Lescaut"

Ooper neljas vaatuses

Dirigent Arvo Volmer

Lavastaja Andrejs Žagars (Läti rahvusoooper)

Kujundus Renāte Lorence (Läti)

Kostüümid Kristīna Pasternaka (Läti rahvusoooper)

Osades Aile Asszonyi, Mart

Madiste, Rauno Elp, Mart Laur,

Juuli Läl, Aleksander Arder jt.

Esietendus rahvusoooperis

Estonia.

loomuomast meelast kirge. Asszonyi anne on ürgselt looduslik ja ehe. Duetid Madistega püsisid hea maitse piirides ja nendes piisas nii värvi kui sensuaalsust.

Mart Madiste des Grieux jäi paraku rollile alla, kusjuures siin ei saa Madistele ette heita vokaalseid oskusi. Vastupidi, solist laulis partii ära ja kui jätta välja ülemise tessituuri noodid, siis kohati isegi kenasti, paraku see ei paelunud. Ooper ja üleüldse igasugune muusikaline esituslaad eeldab artistilt teatud karismat, mille puhul vokaalne külg pole alati primaarne. Veristliku muusika ettekandel on sisendusjõud, sarm ülitähtis, sest Puccini muusika on sedavõrd elav, et seda rolli täielikult sisse elamata esitada pole võimalik. Madiste des Grieux's oli kõik justkui olemas, sellest hoolimata jäi midagi puudu. Elamust ei saanud.

Muudest persoonidest tuleks ära märkida Rauno Elpi Lescaut ja

Mart Lauri Geronte, kes mõlemad olid värvikad ja usutavad. Võib ju väita, et tegu pole ooperi kontekstis kandvate rollidega, kuid nende tegelasteta vajuks kokku ooperi süžeeiline telg.

Raske ja stolline

Kiudusõnu väärib rahvusoooperi koor ja seda nii kultuurse kõla kui artistlikkuse mõttes.

Ooperites on oluline osa täita orkestril, millel iseseisvalt tähtis funktsioon, kuid mille ülesanne on toetada lauljaki. Puccini ooperid on orkestrioperid, mille kvaliteeti näitab suhestatus lauljaga. Paraku mängis rahvusoooperi orkester selles etenduses lauljad üle, kõige paremini kõlas kollektiivilt intermetso. Seetõttu läks osa muusikast kaduma ja kujutan ette, et solistidel võis olla küllalt raske laulda. Puccini teoste orkestripartiid on tihedusele vaatamata õrnad ega tohi olla mingil juhul rasked, nagu kõnealuse etenduse puhul juhtus. Orkester kõlas raskepäraselt ja kireta.

Ooperihuvilisel tasuks "Manon Lescaut" rahvusoooperis ära vaadata eelkõige kahel põhjusel. Esiteks on tegu tõepoolest suurepärase muusikaga, mis toidab iga vähegi muusikat hindava inimese ilumeelt, ja teiseks on lavastus õnnestunud. Selle kõrval, mida viimasel ajal oleme harjunud nägema Eesti ooperimaastikul – mõne väikese, see-eest väga ilmeka erandiga –, on see värske tuulepuhang, mis mõjub mõnusalt. Nõnda lahkute etenduselt hea toonusega isegi siis, kui solistide rollikäsitlused või vokaalne tase ja balansiprobleemid soovida jätavad.